

SKATTEMINISTERIET

Notat

10. maj 2010
J.nr. 2008-722-0008

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Skatteudvalg om Kommissionens begrundede udtalelse vedrørende exitbeskatning ved overførsel af aktiver

I sin åbningsskrivelse nr. 2008/2157 af 23. september 2008 anførte Kommissionen, at Danmark muligvis har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 43 (nu EUF-traktatens artikel 49) og artikel 31 i EØS-aftalen som følge af de danske bestemmelser om exitbeskatning ved overførsel af erhvervmæssigt anvendte aktiver fra Danmark til udlandet.

Kommissionen anførte nærmere, at det må anses for en ulovlig begrænsning af etableringsretten, når Danmark opkræver skat af urealiserede kapitalgevinster i forbindelse med et selskabs overførsel af erhvervmæssigt anvendte aktiver til et fast driftssted i en anden medlemsstat, samtidig med at der ikke opkræves skat ved en tilsvarende overførsel af aktiver mellem forskellige driftssteder inden for Danmark.

I sit svar af 11. november 2008 redegjorde Skatteministeriet for de omhandlede exitskatteregler og deres baggrund. I svaret anerkendte Skatteministeriet indledningsvist, at reglerne som udgangspunkt udgør en restriktion for etableringsfriheden. Dernæst blev der dog redegjort for, at reglerne er fuldt forenelige med EU-retten, da de er begrundede i hensynet til at sikre opretholdelsen af dansk beskatningskompetence og at forhindre en vilkårlig omfordeling af den danske skattebase til andre stater.

I en supplerende åbningsskrivelse af 25. juni 2009 korrigerede Kommissionen en fejlagtig henvisning i åbningsskrivelsen til de relevante danske bestemmelser. Korrektionen var alene af formel karakter og havde ikke betydning for den materielle problemstilling.

Skatteministeriet anerkendte ved svar af 24. august 2009 Kommissionens korrigerede henvisning til de relevante danske regler.

I sin begrundede udtalelse af 18. marts 2010 fastholder Kommissionen, at de danske exitskatteregler er i strid med EU-retten.

Kommissionen anfører, at den har en vis forståelse for, at en medlemsstat kan være interesseret i at kompensere for risikoen for en omfordeling af beskat-

ningskompetencen i forbindelse med overførsler af aktiver mellem medlemsstaterne.

Så vidt ses anerkender Kommissionen, at det land, hvorfra et erhvervsaktiv overføres til en anden jurisdiktion, uden at der er tale om en handel mod vederlag, kan anse dette som en skatterelevant begivenhed og beskatte, som om virksomheden eller aktiverne var solgt. Tvisten handler i stedet om, at Kommissionen ikke vil anerkende opkrævning af skatten på det tidspunkt, hvor aktiverne flyttes ud af territoriet, idet beskatningen efter Kommissionens opfattelse først bør finde sted på et senere tidspunkt. Kommissionen mener således, at de danske bestemmelser går videre, end hvad der er nødvendigt af hensyn til formålet.

Kommissionen anfører nærmere, at medlemsstaterne – hvis de i rent indenlandske situationer ved beskatningen af erhvervsmæssige aktiver anvender andre kriterier end den faktiske afståelse – også bør være i stand til at anvende lignende kriterier i grænseoverskridende situationer, forudsat at dette ikke resulterer i en dårligere behandling.

I svaret på den begrundede udtalelse anfører Skatteministeriet, at Kommissionen hér overser, at værdien af erhvervsmæssigt anvendte aktiver er snævert knyttet til de indtægter og udgifter, der er forbundet med aktiverne. Hvis aktivet flyttes til en anden jurisdiktion, flyttes samtidig de indtægter, som aktivet genererer. Dette forhold er allerede beskrevet indgående i besvarelsen af åbningsskrivelsen.

Som følge af sammenhængen mellem aktiv og indtægt giver det ikke mening at beskatte ved overførsel inden for en og samme jurisdiktion, netop fordi en og samme jurisdiktion fortsat beskatter de indtægter, der flyder af aktiverne. En beskatning af de løbende indtægter, som også er forudsat af Kommissionen, kan omvendt netop *ikke* lade sig gøre, når aktiverne flyttes til en anden jurisdiktion, da denne jurisdiktion i overensstemmelse med territorialprincippet nu har første ret til at beskatte de genererede indtægter.

Forudsætningen i Kommissionens meddelelse om samme beskatning som ved rent nationale overførsler af virksomhedsaktiver kan derfor ikke opfyldes af den grund, at beskatningsretten er delt op mellem medlemsstaterne og netop ikke er undergivet en og samme skattejurisdiktion. Den forskellige behandling ved flytning af aktiver eller hjemsted henholdsvis inden for samme stat og grænseoverskridende kan derfor anses for retfærdiggjort i overensstemmelse med domstolens hidtidige praksis om principperne for en fair og afbalanceret beskatningsret.